

L'AVENÇADA

SETMANARI RADICAL-NACIONALISTA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
CARRER DE TRES-LLITS, NÚM. 3
LA CORRESPONDENCIA, AL DIRECTOR

Número, 5 céntims

ELS TREBALLS ES PUBLIQUEN BAIX
L'EXCLUSIVA RESPONSABILITAT DE
LLURS AUTORS, NO'S TORNEN ELS
ORIGINALS.

ANY I

Barcelona, 25 de Setembre de 1915

NÚM. 30

Acció de "L'AVENÇADA"

CIUTADÀ:

Se't convida a la primera conferència de la serie organitzada pel Comitè Directiu d'aquet periòdic, i en la qual

■■■■■■ D. XAVIER GAMBÚS ■■■■■■

parlarà de «La política Republicana a Catalunya. Acció de L'AVENÇADA».

L'acte tindrà lloc dijous vinent dia 30 de Setembre a dos quarts de deu del vespre en la FEDERACIÓ REPUBLICANA DEL DISTRICTE II (FLASSADERS, 23).

L'obra d'Anglaterra

LES REALITATS MODERNES

Els aspectes de l'associacionisme i les variacions de les teories econòmiques de que hem fet menció en els articles anteriors, han preparat amb mes o menys influencia l'actitut socialista qu'en aquets dies ve a pendre Anglaterra pel sentit de les seves innovadores mides de govern, tan en concepte de impostos i contribucions com en el de l'intromissió de l'Estat en les activitats privades de la producció i de la propietat.

Del que queda exposat en la relació dels articles precedents en ressurt l'adaptació constant del país a les doctrines lliberalistes o individualistes que, no sols li han donat fama en l'història de les idees econòmiques, sino que han vingut a patentisar una psicologia nacional que va esser universalment cel-lebrada amb el llibre de Demolins.

Aquest clàssic individualisme apareix davant l'història amb tres factors que li son

contraris i que, encare que poques vegades prenen relleu i adquireixen influencia suficient per a variar les orientacions nacionals, es mantenen sempre en la superfície com la senyal de quelcom que'n el seu dia haurà d'actuar i de deixar sentir la seva acció.

Son aquets tres factors l'esperit tradicional, el sediment de la raça i la constant tendència a un associacionisme que'n l'edat mitjana prengué enormes proporcions i que modernament ha donat, per una banda, la perfecte formació de les grans empreses amb les corresponents acumulacions de capitals degudament organitzades i legalment reconegudes i, per altra, la d'aquestes admirables «Trades Unions» que son quasi una especialitat entre les diverses formes de associacionisme obrer.

Les «Trades Unions» no son ben be so-

cietats obreres de defensa i de resistència per que en realitat aquesta actitut recau mes en el sentit de sindicació social o de ideal de reforma econòmica que caracteritza essencialment les altres menes de associacions obreres que no pas en la perfecció del modo de recullir els fonsos i en l'enteniement d'anar demanant millores econòmiques peis obrers a mida i amb relació del estat de la industria en que aquets treballen.

En el fons es aquesta la veritable aspiració de «Trade Union» que, com se veu, dona una gran forsa de coessió, de colectivisme, de sotsmissió individual, a cambi de un estat en cert modo de resignació, ja que si evita una diferencia massa injusta entre'ls guanys del patró i e's del obrer estableix tácitament la eterna renúncia a la emancipació.

Es possible que això, després de tot, resulti molt pràctic, però en el seu sentit es lliga amb els altres dos factors del sediment de la raça i del tradicionalisme amb els quals queda en peu un fons col·lectivista tan arrelat que s'ha de pensar que les fórmules contraries no mes hi dominaren per obra de les circumstancies tècniques i econòmiques que per una época dominaren el mon.

La proa vs'està donant are amb els efectes que alli ha causat la guerra europea, però s'havia donat a conèixer abans d'aquest trasbals, qu'ha de fer canviar tantes coses, amb les disposicions financeres preses pel seu famós ministre d'Hisenda i patrocinades pel partit lliberal que tornava al poder després d'una profunda i saludable crisi.

Si el suposat individualisme d'Anglaterra hagués sigut de la fusta del de la raça llatina, d'aquest que no's pot doblegar ni a les mes grans exigencies de la realitat, el partit lliberal anglès, com els partits lliberals de França i Espanya, no s'hauria pogut refer del fracàs inherent a la liquidació del lliberalisme polític dels segles XVIII i XIX i menys encare amb la forma radical i decisiva amb que ho va lograr Lloyd George.

Els lliberals anglesos van ésser els únics que'n mitg de la terrible decadència de les doctrines lliberals a tot Europa, varen sapiguer o poguer imposar al poble aquella